

suler, end dem, som straks fra Beandelsen af der igennem tænkte paa at sikre sig, naar de en Gang blive gamle, saa bliver det ikke Konsuler, som ville kunne udføre det, som netop Betænkningen — og det er en ganske udmærket Betænkning — forudsætter, at de skulle udføre.

Udenrigsministeren (Reedtz-Thott): Jeg skal ikke modsette mig Vædringsforslaget af Udvalgets Formand; jeg ser nok, at der kan være Udflugt til, at der kommer en mindre Indtægt ind for Statskassen, men jeg indrømmer paa den anden Side, at der kan tænkes forskellige Tilfælde, hvorved Skibe, som kun en enkelt Gang eller nogle faa Gange om Aaret gik i udenrigt Fart, kom til at betale Afgift for hele Aaret. Jeg indrømmer altsaa, at der er en vis Refskædighed i at dele Afgiften i halvaarlige Udgifter, saaledes, at et Skib, som kun kommer ud en enkelt Gang eller faa Gange om Aaret, kun kommer til at betale for det halve Aar, i hvilket det er ude. Jeg er overbevist om, at det er en Fordel for Skibsarten og for Reederne, at den Vædring her er fremkommen. Hvad angaar Vædringsforslaget af Mindretallet, maa jeg modsette mig det. Jeg skal her straks gøre den Bemærkning, at ogsaa jeg er enig i, at de Folk, man skal bruge som Konsuler og Vicekonsuler, maa være handelskyndige Folk, som have Kundskaber i den Sag; det kan ikke hjælpe at ville oprette Eksaminer for den Slags Folk. Selv Vædringsforslaget skal jeg modsette mig. Jeg ser ikke, hvorfor de Herrer Forslagsstillere have saa meget imod, at vedkommende Konsuler udnævnes af Kongen. Jeg skal her straks gøre opmærksom paa, at det drejer sig jo kun om Konsulerne, men ikke om Vicekonsulerne; det drejer sig ikke om de yngre Folk, som skulle sendes ud, og som efter min Mening ville blive de fleste. Jeg antager, at man altid vil se sig noget for, inden man gaar til at udnævne Konsuler. Jeg antager, at det, vi væsentlig ville saa Brug for, er yngre Folk som Vicekonsuler. Altsaa, naar en Mand har tjent en Række af Aar, ser jeg ingen Grund, hvorfor man ikke skal give en saadan Mand, som altsaa gennem en længere Tideste for Staten har vist, at han er brugelig og dygtig, Ret til Pension, som han jo dog efter al Sandsynlighed alligevel vilde faa, naar han en Gang gik af. Men jeg skal gøre opmærksom paa en Ting endnu, som taler for, at disse Konsuler saa kongelig Udnævnelse, det er, at overhovedet alle Konsuler have faaet kongelig Udnævnelse. Fra gammel Tid har det været Praxis, at give

ogsaa valgte Konsuler kongelig Udnævnelse. Jeg synes derfor, at der er al Grund til ogsaa at give den til dem, som man paa den Maade, som det er Tilfældet med de ny Konsuler, agter at bevare i Statens Tjeneste. Men i øvrigt ser jeg egentlig ingen Grund til at gøre saa stort Væsen ud af denne kongelige Udnævnelse, thi det er jo en Ting, som Repræsentationen hver Gang vil have i sin Haand, naar der skal udnævnes Konsuler. Dette er jo kun en Kamme, der er lavet, men selve Sagen kan ikke sættes videre i Scene for Konsulernes Vedkommende, førend den har været til Gættagen Behandling i Repræsentationen. I det jeg altsaa kan slutte mig til Flertallets Vædringsforslag, kan jeg derimod ikke slutte mig til Mindretallets Vædringsforslag.

Ordføreren (C. Hage): Det ærede Medlem fra Kalundborg (A. Sørensen) fremsatte nogle Bemærkninger, som jeg i og for sig kan samstemme med. Jeg vilde egentlig have anset det for heldigt, om vi havde kunnet stille Konsulerne saaledes, at de fik noget højere Løn, men ingen Pension; men da de Midler, vi raade over, i saa Fald næppe vilde strække til, have vi maattet foreslaa mindre Løn forbunden med Pensionsret, og Udgifterne for den hele Institution vilde blive meget ugunstige, hvis vi nu tog Pensionsretten bort. Jeg maa endvidere tilføje, at det drejer sig her kun om Konsulatcheferne, altsaa Generalkonsuler og Konsuler, men ikke om Vicekonsulerne. Disse ansættes ikke af Kongen og saa ikke Pensionsret, og som jeg forleden fremsatte, er det min Opfattelse, at naar vi overhovedet skulle til at afsende Konsuler, vil det i Reglen snarest blive Vicekonsuler. Det vil sikkert komme til at dreje sig om et langt mindre Antal Konsulatchefer end Vicekonsuler, og hvad Konsulatcheferne angaar, tror jeg, at de Mænd, der paatage sig et saadant Hverv, og som ere stikede dertil, maa være paa det rene med, at dette er en fast Livsstilling. Man kan ikke vente, at Folk i Reglen skal overtage et saadant Hverv blot i nogle Aar, men de maa som oftest være beredte paa, at dette er en varig Livsgerning, som de paatage sig, og da er det ikke for meget, at de kunne gøre Regning paa Pension. Jeg tror desuden, at alt vel overbejst vil det snarere blive til Statskassens Fordel, at der forud sikres en Pension, end det modsatte; thi Forholdet er jo dog det, at naar en Mand har tjent Staten i en Række af Aar i en vis Stilling, hvortil der ikke er knyttet Pensionsret, faar han, naar han gaar af, alligevel enten Pension eller en Understøttelse paa